

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XX. ročník

číslo 1/leden 2014

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení knihy (<i>Rick Joyner – Poslední bitva</i>)
	18.00	kurs hry na ukulele pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	15.00	biblická pro maminky s dětmi
	16.30	mladší dorost
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	20.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	15.30	předkřestně-konfirmační příprava
	17.00	starší dorost

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

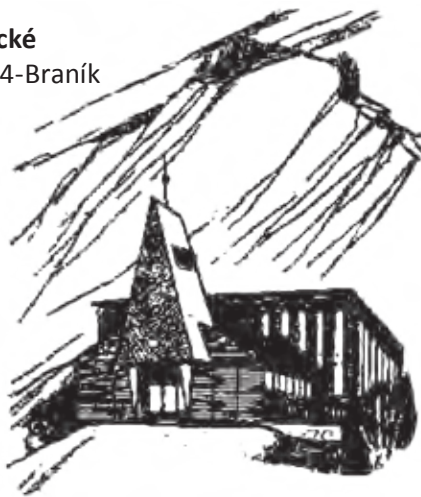
222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO

Zápis z 742. schůze staršovstva konané v pondělí 13. ledna 2014

Přítomni: Pechar, Bruncko, Drápal, Dus, Holý, Chadima, Mazný, Plhák, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Hoznauer

Omluveni: Novotný, Žilková

Biblický úvod: A. Slabý – píseň *Doufej v Hospodina*, o víře bez pocitování Božího působení, píseň *Stvoř ve mně srdce čisté*, modlitba

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v únoru, tedy 10. února 2014, biblický úvod bude mít P. Novotný.

Bohoslužby a další akce

- 26. 1. Petr Pazdera Payne
- 23. 2. Pavel Rejchrt
- 30. 3. sborové shromáždění

Poškozené okapy a střecha

Instalujeme ochrannou mříž okolo okapů, přes které je snadný přístup na střechu.

V době konání staršovstva dopadl na střechu apsidy kámen. Po prohlídce střechy bylo zjištěno, že krytina střechy je poškozená. Opravu zajistí D. Bruncko.

Lavice a koberec

Natírání lavic a výměnu koberce odkládáme na dobu po dokončení přístavby, protože při ní by se mělo předělávat i topení v hlavním sále a koberec i lavice se pravděpodobně poškodí. Opravíme pouze protržený koberec před předními lavicemi. Zařídí J. Pechar.

Vývěska u vchodu do kostela

J. Chadima připraví návrh větší vývěsky – skříňky – do stejného místa u vchodu.

Staršovstvo diskutovalo o návrzích na organizační změny Diakonie. Návrh má mnoho nedostatků a proto staršovstvo nepodpořilo žádný z nich.

Přístavba

- Máme v katastru zapsán pozemek pro přístavbu.
- Paní Šandová obnovuje materiály pro žádost o stavební povolení
- Výpis z katastru zajistí J. Pechar.

Vánoční hra

Staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na přípravě vánoční hry, jejím průběhu i úklidu po vánoční hře.

Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

BLAHOPŘEJEME BRÁNĚ K DVACÁTÝM NAROZENINÁM

A co jí přejeme? Přesně to, co přál farář Luděk Rejchrt
nultému číslu Brány v září 1995:

„... Kupodivu jsme se ve staršovstvu shodli na názvu, který
čtete v záhlaví časopisu: BRÁNA. Je to krásné, monumentální
slovo. Navozuje představu vstupu do pevného hradu či do
zámecké zahrady. Brána je součástí obranného systému hra-
zeného města a ve starém Izraeli byla místem, kde se konala
důležitá jednání.

Branický sbor má tedy svou Bránu. Je otevřená každému,
kdo touží i takto vstupovat do společenství všelijak nedo-
konalých lidiček, kteří se dívají k jednomu cíli. A jakoby už
svým názvem byla připomenutím té radosti, která nás má
doprovázet na naší cestě do kostela: „Vcházejte do bran jeho
s díkčiněním a do síní jeho s chválami.“ (Ž 100,4)

Snad si smím vypůjčit názvuk žalmového slova k formu-
lování jediného přání: „**Kéž naše BRÁNA není tolik naše
(aby nás uspokojovala), ale spíše JEHO (aby si ji užíval ke
své slávě)!“**

DÍVAT SE NA BOHA A NE NA SEBE – TO PLATÍ I PRO ROK 2014

ZKRÁCENÉ KÁZÁNÍ Z 31. PROSINCE 2013

Milí bratři a sestry

Text: Pl 3,31–32 + Ef 2,8

V rámci silvestrovsky-novoročního kazatelského tápání jsem opět sáhl po heslech Jednoty Bratrské... Vylósovaný starozákonní text můžeme chápat jako Boží poselství a novozákonní jako naši lidskou odpověď, ve které se snažíme ten starozákonní verš vysvětlit, pochopit, přijmout jako vzkaz pro nás

Panovník navěky nezavrhne. Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství. Nadějný výrok z Pláče Jeremijášova. Potěšující slovo pro židovské vyhnance v babylónském zajetí – a také pro nás, když si připadáme obdobně. Trvá to dlouho, to naše plahočení tímto světem. Trvají dlouho období, která bychom nejspíš oželeli. Jako bych slyšel staříčkého praotce Jáкова, když se baví s faraómem: „*Dnů mého putování je sto třicet let. Léta mého života byla nečetná a zlá...*“ (Gn 47,9) Nečetná a zlá?! To poněkud překvapí od člověka, kterému je 130 let, má kolem sebe rodinu čítající 70 lidí... k tomu všemu má majetek, stáda... Až by si člověk řekl: „Hele, ty nevděčníku! Podívej se, jak sis žil a jak si žiješ teď, vždyť si nemáš na co stěžovat! Víš jak bídně jsou na tom jiní?!“ ... Objektivně vzato si Jákob opravdu může spíš pochvalovat, jak se má dobře. Jenže osobní vnímání nějaké situace je něco jiného, než seznam měřitelných položek. Takhle nefungujeme, že bychom si udělali seznam a srovnali si ho s lidmi kolem sebe, či snad dokonce s polovinou planety, která by prstíčkem hrabala, aby se měla aspoň trochu tak dobře, jako se máme my... Naše ohlédnutí za minulým rokem může být ze dvou zásadně odlišných úhlů. Jeden z těchto pohledů se bude ohlížet po objektivních faktech. Co jsme prožili, co jsme získali či ztratili... Ten druhý vezme v potaz spíš celkový dojem, který z toho končícího roku máme... Takový pohled bude (spíš než střídavým hodnocením a pragmatickým srovnáváním) mnohem víc ovlivněn emocemi a naším současným rozpoložením... Když se mi tak ten Jákobův povzdech před faraómem spojí s textem z Pláče Jeremijášova, tak bych to ohlédnutí se za uplynulým rokem formuloval vlastně dost jákovovsky: „Dík za optání, nestálo to za nic. Bude líp.“ **Panovník navěky nezavrhne. Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství.**

Odkaz na Boží milosrdenství je pro mě důležitý. Vzpomněl jsem si při něm na příběh (poznal jsem ho díky vyprávění bratra Rejchrt) o posedlé dívce a liberálním faráři, který se doslova a do písmene srazil s realitou duchovního světa a duchovního zápasu. Jeho výkřik, že už dlouho jsme viděli působení toho zlého a že teď chceme také vidět, co dokáže Pán Ježíš. To se mi vrací znovu a znovu a připadá mi, že situace, jak ji farář Blumhardt zažíval někdy v první polovině 19. století, se zas tak nemění. Dáváme volný průchod zlu a Bůh nás v tom nechává. Ale to není samoučelné! Není Božím cílem nás navěky zavrhnout. Boží lid neměl zaniknout v babylónském zajetí, Gottliebin Dittusová neměla zemřít pod ďábelskou mocí a ani my jsme se neměli zhroutit pod tíhou toho, co na nás dolehlo. Jeremijáš nás upozorňuje na první podstatnou věc, kterou se z toho máme naučit, a to je **trpělivost**.

Jen pozor – trpělivost, které se máme učit, není trpělivost s Bohem, kterému to trvá, než nás poslechne. Než splní naše požadavky. Je to trpělivost, ve které se vzdáme svých očekávání, protože rozpoznáme, že my v té hře zvané život nehrajeme hlavní roli. Že to jediné podstatné je Boží vůle. Že v tom Jeremijášově *Panovník navěky nezavrhne. Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství* je jediný podstatný Bůh a jeho milosrdenství a kdy a jak se projeví, to se nechme překvapit.

V případě Božího lidu v Babylóně to byla záležitost mnoha desítek let. V případě faráře Blumhardta a posedlé Gottliebin to byly roky. Kdo ví, jak dlouho budeme čekat my, než i na nás Bůh vyjeví své milosrdenství. To jediné, co nám zůstává v rukou, je nadějný výhled naší víry, že *Panovník navěky nezavrhne. Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství*.

... *Pro své velké milosrdenství*. Tohle už je vykladačské dotažení ochranovských bratří, kteří jako vyučující text sáhli po Pavlově listu do Efezu. **Milostí jste spaseni skrze víru**. Nemáme si jak toto Boží milosrdenství vynutit. Na Pána Boha nefunguje nátlak... Je mnoho věcí, které člověk teoreticky ví, ale potřebuje je nějak prožít. *Spasení není z vás, je to Boží dar*. Boží milosrdenství není z nás. Vezměme tu větu velmi vážně, **že není z nás!** Nejen, že jsme ho nevytvořili, ale ani jsme ho nějak svými modlitbami nestrhli z nebe na zem. Není důsledkem toho, že bychom na Boha nějak zapůsobili a on, konečně přesvědčen naší snahou a našimi zásluhami, tak nemohl jinak. Bůh jedná zcela suverénně.

Ano – slitoval se nad svým lidem a vyvedl ho z babylónského otroctví zpět do země zaslíbené a dal mu skrze proroky mnohem víc porozumět

své vůli a svým plánům. Protože je milosrdný. Vysvobodil onu dívčinu ve württemberské vesničce Möttlingen a vzápětí přišlo i probuzení do sboru, kde farář Blumhardt působil. Protože je milosrdný. Ano, *Panovník navěky nezavrhne. Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství*. Ale bude to tehdy, když on sám uzná za vhodné, aby to bylo přesně v tu správnou chvíli. Bude to tak, jak on uzná za vhodné, aby to sloužilo jeho oslavě. Trpělivost, které se máme učit, není trpělivost s Bohem, kterému to trvá, než nás poslechne. Než splní naše požadavky. Je to trpělivost, kterou musíme mít sami se sebou.

Milostí jste spaseni skrze víru. Víra není nástroj nátlaku na Boha, nátlaku tak mocného, že Pán Bůh už prostě nemůže jinak a poslechne nás. Víra je přece něco právě opačného! Je to důvěra, spolehnutí se na toho druhého. Víra je vyjádřením toho, že ten druhý může udělat, co chce. Ne, že se zařídí podle nás. Když si tak normálně mezi lidmi s někým řekneme „věřím Ti“, tak to přece taky neznamená, že jsme toho druhého položili na lopatky a on už teď musí dělat, na co si my vzpomeneme. Ano, můžeme mít nějaká očekávání, představy, přání. Jistě, že je normální je tomu druhému sdělit. Není nic špatné na tom hledat nějaké společné cesty, jak vyjít vstříc očekávání našim i očekáváním toho druhého. Ale tím, že tomu druhému věřím, důvěřuji mu, spoléhám se na něj – tak tím jemu otevírám prostor, aby se zařídil, jak sám uzná za vhodné. Sám ustupuji do pozadí.

Proč by to ve vztahu s Bohem mělo být jinak?! Tím spíš, že u Boha se k víře přidává i rozpoznání toho nekonečného přesahu. Nikdy bychom neřekli, že vztah s Bohem je vztahem dvou rovnoprávných subjektů. Otázkou zůstává, jestli v této představě nežijeme. Jestli nezapomínáme na to, že ne proto, jak jsem úžasný, skvělý, nádherný a dokonalý, ale **milostí** jsme spaseni a že Bůh se nad námi slitovává ne pro naše zásluhy, ale pro své veliké milosrdenství.

Tak mi hesla Jednoty Bratrské na to silvestrovské sebezpytování a ohlížení se po uplynulém roce posílají tuto připomínku v podobě veršičků z Pláče Jeremijášova a Pavlova listu do Efezu. Jistě, že znám i jiné veršičky. Víím, že Ježíš řekl (Mk 11,22n): „*Mějte víru v Boha! Amen, pravím vám, že kdo řekne této hoře: ‚Zdvihni se a vrhni do moře‘ – a nebude pochybovat, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude to mít. Proto vám pravím: Věřte, že všechno, oč v modlitbě poprosíte, je vám dáno a budete to mít.*“ Přesto Jeremijáš a Pavel promlouvají do mé situace mnohem víc. Hlavně ten Pavel: *Milostí tedy jste spaseni skrze víru. A pokračuje: Spasení není z vás, je to Boží dar; není*

z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. Tohle Pavlovo hraní si se slovíčky mám rád – nejsme spaseni ze skutků, ale stvořeni k tomu, abychom konali skutky. To, co děláme, tak má hodnotu, když to je naplněním Boží vůle. K tomu tady na světě jsme. Ne proto abychom si vymýšleli, co je dobré, a pak to na modlitbách Bohu předkládali a s Boží pomocí nějak dělali, ale abychom nejprve na modlitbách poznávali, co je dobré, a to pak dělali. Nejde o nás, ale o Boha. Nejde o naše nápady, ale o jeho plány.

... Otázka „proč Bůh nevyslyšel tu kterou moji modlitbu“ je prostě špatná otázka. Měl bych se ptát: „Jaká byla a je Boží vůle v té které situaci?“ „Porozuměl jsem dobře Božím pohledu?“ A když už bych šel ještě o krok dál, tak by otázka měla znít: „Jak budeš, Bože, nejvíc oslaven v té které situaci?“ protože v konečné součtu nejde ani o mě, ani o žádného jiného člověka, ale o to, aby Bůh byl oslaven. A teprve z tohoto rozpoznání pak vychází všechno další. O Boží oslavu tu jde a podle toho budou vypadat i ty skutky, které Bůh připravuje, aby byly vykonány. Naše spása, kterou skrze víru přijímáme jako dar od Boha, Boží milosrdenství, ve kterém se nad námi slitovává – to jsou vlastně jen jakési průvodní jevy toho, že se v tomto světě děje něco, co vede k tomu jedinému důležitému a podstatnému, totiž že je tu oslavován Bůh. Jasně, že příjemné a milé průvodní jevy. Pro nás velice důležité. I když – čím jsou tyto průvodní jevy pro nás důležitější, tím hůř pro nás, protože se soustředujeme na to méně podstatné a tím nám to nepoměrně více podstatné uniká.

... Je to směr. Je to šipka. Je to ukazatel. **Dívat se na Boha a ne na sebe.** Snažit se vidět svět Božíma očima a ne těma svýma. Tím samým pohledem se pak ohlížet dozadu – nakolik jsem v tom uplynulém roce dal prostor k oslavě Boha a nakolik jsem jen hledal a zveleboval sám sebe? A i kdybych si neodpověděl žádnou konkrétní odpovědí, tak ta šipka, **ten ukazatel – zůstává. Jako výhled do roku 2014.** O nás tu nejde. Jde o Boha. U nás jde jen o to, aby nám to došlo.

Amen.

J. F. P

nezkrácený text kázání naleznete na
http://branik.evangelnet.cz/kazani/2013_12_31.php

VÁNOČNÍ HRA NEJVĚTŠÍ VÁNOČNÍ PŘEKVAPENÍ NA MOTIVY KNIHY BARBARY ROBINSONOVÉ

V prosinci jsme zhlédli další z dlouhé řady branických vánočních her. Údajně tu nejlepší, nebo aspoň jednu z nejlepších. Slovo „Herdmaňák“ se zařadilo do branického slovníku. Když někdo řekne „je to takový Herdmaňák“, každý ví, o co běží.

Do hry byla zapojena snad polovina branického sboru: 42 malých i velkých herců, orchestr, režie, pomocné síly – osvětlení, zvuk, služba v zákulisí, občerstvení.... A hlavně režisérka a řada dalších funkcí v jedné osobě: Lída Holá.

Pro připomenutí toho, o čem hra byla, pár ukázek z textu:

Evženie: *Přechází a nahlas přemýšlí: Tak já jsem sociální případ, jo? No to je dobrý... Já se jim na tu jejich besídku třeba můžu vykašlat! Má vůbec cenu, abych tady šaškovala na jevišti? Stejně nikdy nebudu jako ostatní. Všichni*

maj auta a krásný domy a jejich dětičky půjdou studovat na nóbl univerzity... A já budu někde v nějakým pajzlu umejvat nádobí, protože na nic jiného nemám...

Farář: *Vejde dírou, přistoupí k Evženii zezadu, položí jí ruku na rameno. Evženie!*

Evženie: *Trhne sebou, našťvaně: Co je? Jdete mi vynadat, že jsem se přihlásila na tu Marii? našťvaně: Já to stejně nejspíš hrát nebudu.*

Farář: *Evženie, nevzdávej to. Marie přece taky nebyla žádná nažehlená slečinka, ale holka, která měla děcko za svobodna a bála se, co bude dál. A přece měla v Božích očích nesmírnou cenu. Stejně jako ty. Právě ty.*

Farář: Zvedne telefon. *Ano, sestro Brownová... Ano, byli tady... Ano, budou vystupovat. Nashledanou.*

Farář: Zvedne telefon. *Haló? Dobré odpoledne, sestro Wendlakenová...Aha... Cože, pijí mešní víno? Ale ne, to byla jen malinovka... A že když v nedělní škole zatřepete pokladničkou, nic se neozve? Prosím vás, a jak vás napadlo jít do nedělní školy a třepat pokladničkou? Nezlobte se sestro Wendlakenová, ale když Ježíš řekl: „Nechte maličkých přicházeti ke mně“ měl tím na mysli všechny děti. ... Ano, ano, včetně Herdmanových.*

Všechny děti se vezmou za ruce a opakují: A všichni spolu stali se bratřími u jeslí.

Sally: *Ó kníže míru, Ježíši, i nám zjev slávu svou. Zvedne spojené ruce dětí, co stojí vedle ní: Ať ztichnou zbraně, zazní zpěv a lidé bratry jsou.*

Leopold: *Jakže se jmenovalo to, do čeho to mrně položili?*

Paní Johnsonová: *Jesle, to je taková bedna na krmení zvířat.*

Evženie: *To jako chcete říct, že ho strčili do bedny na krmení? Co tomu říkala sociálka?*

Hedvika: *Jasně! Já přece přijdu k pastýřům a říkám jim, že se jim narodilo to děcko.*

Evženie: *Jakto jim? Mně se narodilo!*

Paní Robinsonová: *Evženie, to je myšleno tak, že Ježíš se narodil jako Spasitel nám všem.*

Evženie: *A to nemohla Marie dát svému vlastnímu dítěti jméno? To ten anděl normálně přišel a řek jí: pojmenuj ho Ježíš?*

Paní Robinsonová: *rezignovaně: Ano, bylo to tak.*

Alice: *Vyskočí a hlásí se: Prosím prosím, já vím, co ten anděl řekl: On řekl: Jeho jméno necht' je Krása, Moudrost, Síla, Hrdina, Věčný otec, Kníže míru.*

Evženie: *Páni, to je dlouhý jméno! Kdyby se měl takhle podepisovat na výkresy, tak ho vylejou hnedka v první třídě.*

Alice: *(dívá se ke dveřím) Počkej, tamhle někdo jde.. To jsou přece Klaus, Ralf a Olli, co hrajou tři krále. A v kostýmech!*

Líza: *No jo, fakt, to jsou oni. Ale co to vlečou?*

Alice: *Nevím, ale asi je to pěkně těžký. Vsaším se, že přinesli něco úplně děsného.*

Líza: *Já už to vidím! Překvapeně: Je to šunka! Takové byly v dárkových koších našeho kostelního dobročinného spolku. Náš táta je pomáhal rozdávat.*

Alice: *Vsadím se, že ji někomu šlohli.*

Líza: *To teda ne! Tahle je z jejich koše, poznám tu zelenou mašli. Tak tohle Ralf myslel tím, že chtěj dát Ježíšovi nějaký pořádný dárek!*

Isabelle: *Ukazuje rukou ke dveřím. Podívej, tamhle jdou Marie s Josefem. Ti ale vypadají! Skoro jako bezdomovci.....*

Monica: *Zklamaně: Vůbec nejsou tak hezký jako ta Marie s Josefem, co máme nakreslený v obrázkové Bibli!*

Elsa: *No jo, ale pan farář říkal, že Ježíšovi rodiče neměli přece kde přespát, tak asi byli dost chudý a mohli takhle vypadat, ne?*

ZÁVĚR

Líza: *Každému bylo celou dobu jasné, že Herdmaňáci vyvedou něco úplně nečekaného. A teď to přišlo: Evže-*

nie Herdmanová plakala. Ve světle svíček se její tvář leskla slzami a ona se vůbec nepokusila je setřít. Jenom tady seděla – ta zlá, hrozná Evženie – a plakala, plakala a plakala.

Arnie: Když vyšli lidi z kostela, říkali, že to byla opravdu ta nejlepší vánoční besídka, jaká se kdy u nás hrála. Říkali to všichni, ale nikdo kloudně nevěděl proč.

Alice: (přejde jeviště a připojí se k Robinsonovým) Já jsem taky odjakživa přemýšlela o zázračné moci Vánoc a tajemství Kristova narození, ale nikdy jsem tomu pořádně nerozuměla. Až teď, díky Herdmaňákům, mi to už vůbec nepřipadalo tak vzdálené a tajemné.

Paní Robinsonová: Pro mne bude Marie asi vždycky v sobě mít něco z Evženie Herdmanové – trochu neklidná, trochu nejistá a trochu zmatená, ale okamžitě připravená seřezat toho, kdo by chtěl jejímu dítěti ublížit.

Otec: Já osobně si tři krále budu do smrti představovat jako Klause, Olliho a Ralfa s obrovskou šunkou v ruce.

Líza: A co se týče anděla Zvěstovatele, nikdy nezapomenu na Hedviku s těma jejíma slabounkýma nožičkama a špinavýma holínkama pod andělským kostýmem, na Hedviku, která na nás všechny zavolala...

V tom okamžiku se rozsvítí, uprostřed pódia stojí Hedvika. Rozpřáhne ruce, pozvedne nad hlavu hvězdu a zakřičí do sálu:

Hedvika: HEJ, LIDI, NARODILO SE VÁM DĚCKO!

Děkujeme Lídě Holé –
byla to fuška,
ale stálo to za to!

BRANÍXOBĚ BRANICKÝ „BABINEC“

V lednové přehlídce branické kreativity vystoupili nejen ti nejstarší a střední generace, ale i děti. Věkově nejstarší byl tradičně „Babinec“ – kolektivní věk 900 let. Ukázky dalších čísel budou v únorové Bráně.

„Haj hou haj hou,
už staré babky jdou,
haj hou...“

Vnučka: máme problém s babičkou – stále se někde toulá. Když k ní chceme přijít, nemůže v kalendáři najít volný termín

Smích prý léčí víc než prášky.
Toho my se držíme.
Nasadíme hrdě klobouk –
trable smíchem léčíme.“

NÁVŠTĚVA Z USA

První lednová neděle poněkud vybočovala ze zaběhaného průběhu bohoslužeb. Jednak to byla neděle rodinná, a tak se děti, a mnohokrát i dospělí, zapojovali odpověďmi na rafinované farářské otázky – ale na to jsme si již zvykli. Mimořádné bylo, že jsme mohli za stolem Páně vidět vedle našeho bratra faráře i členy skupiny Američanů, která byla na návštěvě ETF. S návštěvníky jsme mohli hovořit i v apsidě při kávě. Naschvál neuvádím při posezení u kávy, protože židle byly úmyslně přeneseny do hlavního sálu, aby se apsida alespoň trochu uvolnila pro tísňící se dav.

Bliší informace o této skupině nám dala **Věra Fritová z oddělení mezinárodních vztahů Evangelické teologické fakulty UK**, která studenty doprovázela:

„Váš sbor navštívilo šest studentů a jejich učitel Dr. Mark Douglas (učí etiku) z Columbia Theological Seminary (CTS), Atlanta, USA. Přijeli ve dnech 4.–9. ledna na studijní a poznávací pobyt na Evangelickou teologickou fakultu (ETF) Univerzity Karlovy v Praze. ETF a CTS pěstují vzájemné kontakty již po dlouhou dobu (19 let). Jedná se o studijní i badatelské pobyty našich studentů i učitelů na CTS, ale i o studijní pobyty (jednosemestrální) amerických studentů z CTS na naší fakultě. Každý rok přijíždí do České republiky skupinka studentů vedená učitelem (či více učiteli). Jejich pobyt je součástí výuky na CTS a v České republice se učí o dějinách české reformace, zajímají se o současnou situaci na fakultě, v protestantské církvi, ale i ve společnosti. Součástí jejich pobytu je i seminář na předem dohodnuté téma vedený na fakultě za účasti studentů a učitelů ETF. Letos se probírala kniha amerického teologa Miroslava Volfa „The End of Memory“. Američtí studenti a studentky, kteří nás letos navštívili, jsou všichni členy Presbyterian Church of USA a v České republice byli poprvé. Během svého pobytu v ČR navštěvují různé sbory Českobratrské církve evangelické, účastní se bohoslužeb, ale hovoří také s faráři i jednotlivými členy.

Sborové společenství a laskavé a srdečné přijetí na bohoslužbách v neděli 5.1.2014 ve sboru ČCE v Praze 4 Braníku je velmi pozitivně oslovilo.“

Osobní zprávy

V pondělí 13. ledna 2014 jsme se v branickém kostele rozloučili s **RADOVANEM BELAIDEM**, který zemřel 3. 1. ve věku nedožitých 19 let.

Na smutečním oznámení měl text:

Vy, kdo pláčete, jděte k Bohu, neboť On sám pláče.

Vy, kdo trpíte, jděte k Němu, protože On léčí.

Vy, kdo odcházíte, jděte k Němu, protože On zůstává.

Victor Hugo

KNIHA, KTERÉ STOJÍ ZA PŘEČTENÍ

John a Stasi Eldredgeovi:
Láska a boj – hledání manželství, o němž jste snili

Vážení čtenáři, v prosincové Bráně byla z technických důvodů (článek se tam celý rozumně nevešel) otištěna pouze první část tohoto článku obsahující popis kapitol 1 až 8 zabývajících se tématy základní touhy muže a ženy, nejhlubšího smyslu existence člověka – lásky, proměňování charakteru manželů v manželství, nalezení štěstí v manželství i mimo něj (štěstí lze najít jen u Boha, nikoliv u toho druhého), úlohy přátelství v manželství, duchovního boje, společného dobrodružství a poslání a hledání Boží vůle v manželství. Pokud Vás tato problematika zaujala, doporučuji Vám a prosím Vás, abyste si z důvodu souvislosti a úplnosti vzali k ruce i první část tohoto článku v prosincové Bráně.

Děkuji, autor článku.

Kapitola 9: Lezení si na nervy drobnými prořešky. Netvořte si spekulace o tom druhém, zeptejte se ho přímo. Snažte se o druhých předpokládat to nejlepší a o sobě také. Počítání bodů v manželství dle pravidla „oko za oko“ je špatné. Lepší je být shovívavý – to je šlechtnost ducha. Správné slovo k manželovi musí být však správně načasované. Je nutné si vyhradit pravidelný společný čas na obnovování svého manželství.

Kapitola 10: Život zahrnuje různé bouře a manželství standardně obsahuje výkyvy. Jako křesťané je můžeme zvládat díky následujícím pravdám,

keré si můžeme opakovat třeba každou hodinu: Jsem milován(a). Hluboce a opravdu milován(a) (srov. Jr 31,3). Jsem v bezpečí. V naprostém a úplném bezpečí (srov. J 10,28–29). Je mi odpuštěno. Úplně odpuštěno (srov. Kol 2,13). Bůh je se mnou. Nikdy mě neopustí (srov. Žd 13,5). Platí zde Ježíšovo podobenství o staviteli na skále a na písku a o následné bouři. Manželský slib je zásadní.

Kapitola 11: O sexu autoři trochu provokativně praví: „Musíte to dělat. Často. Tak jak se to líbí vám oběma. Nesmírně. Pokud to není váš případ, pak musíte řešit, proč ne.“ Sex, v němž je přítomna láska, je ten nejlepší ze všech. Muž si přitom musí získat ženino srdce. Žena se musí přitom muži plně oddat a otevřít. Muž nabízí ženě svou sílu, když se jí na konci svého dne věnuje. Žena poskytuje muži svou krásu, když nabízí laskavost a když mu dá najevo, že mu věří, že je opravdu někdo, že je skutečný muž. Když se muž stane pasivním, ubližuje ženě. Když žena zpřísní, ubližuje muži. Je dobré umět riskovat. Manželé, mluvejte spolu o svém sexu a modlete se za něj. V naprosté většině případů jsou problémy se sexem důsledky jiných problémů v manželství. Je psáno: „Opájejte se laskáním.“ (Píseň písní 5,1).

Kapitola 12: Naučte se milovat. Vede k tomu často tisíc malých dobrých rozhodnutí. Často představují ústupek, např.: „Můžeme se v televizi dívat na tvůj pořad.“ – „Ano, můžeš ztlumit světla.“ – „Ne, nevádí mi, když půjdeš dnes večer ven.“ Základním nástrojem je odpouštění. Kdo miluje, musí počítat s tím, že jeho srdce bude mučeno a nejspíše zlomeno. Kdo chce najít štěstí, nesmí ho mít za svůj cíl. Nejlepší je hledat Boha.

Příloha: Modlitba za přijetí Ježíše Krista jako Spasitele, Denní modlitba, Modlitba za uzdravení sexuálního života

John a Stasi Eldredgeovi: Láska a boj, podtitul Cesta ke spokojenému manželství, 244 stran, Portál 2011, přeložila Silvia Doušová z anglického originálu Love & War. Finding the marriage you've dreamed of. 2009. John a Stasi mají tři syny a založili a slouží ve společenství pro duchovní poradenství Ransomed Heart Ministries v americkém Coloradu. John a Stasi svým rodičům vše odпусти a milují je.

Děkuji sestře Magdaleně Slabé, že mě na tuto knihu upozornila. Kniha je k zapůjčení v naší sborové knihovně. Přeji všem čtenářům hojný užitek z tohoto krásného díla.

Michal Mazný

VÝSTAVA JIŘÍHO ČUJANA

V kavárně Periferie jsou ve výkladní skříni dřevěné loutky Jiřího Čujana, uvnitř jsou vystaveny jeho fotografie. Fotografiím říká autor „Nudle“ kvůli podlouhlému formátu), 120 cm vysokým loutkám „Jiné děti“.

TEXT J. ČUJANA:

Fotografie zachycují cizí prostředí, cizí zemi. Jsou to snímky vytvořené beze všeho spěchu. Každý neklidný, nervózní, rychlý pohyb zmizí, zůstane nezachycen.

Práce vznikly pomocí jednoduché a dobře známé techniky – „camery obscury“. Vznikají tak panoramatické záběry, které vypadají díky jemné ostrosti poeticky, zasněně kreslené jakoby světlem z jiného, ale podobného světa. U snímku je těžké určit, o jakou část dne či roční období se jedná. Čas ztrácí na důležitosti. Vypovídají fotografie o minulosti, přítomnosti nebo budoucnosti? Vnímání času mizí. Obrázky vypovídají o neznámém a cizím. Vypráví o neznámých místech. Tato místa jsou prostory, v nichž jsem strávil nějaký čas. Staly se mi místy na mapě, poznámkami v mém deníku. Jsou to světelná tajemství, která jsem zachytil na fotopapíru. Tím je zvětčen čas a okamžik. Každý obrázek působí sám o sobě – tajemně, malířsky a zlomkovitě. Čas je něco fascinujícího.

„JINÉ DĚTI“ NEBO „HARANTÍ“

Děti v dětských domovech žijí ve zvláštním, fascinujícím světě. Všechny děti jsou podobně malé a běhají sem tam, hraji si a občas brečí.

„Jiné děti“ – dřevěné loutky je možno postavit do jakékoliv lidské pozice. Vyjadřují radost nebo žalost, možná i zlost. Dřevěné dětské postavičky mají oblečené šaty zděděné po svých kamarádech ze skutečného ústavu.

Aktuální výstavy a přehled prací je možné vidět na internetu: www.jiricujan.com

Z PERA NAŠICH ČLENŮ

Když takhle někdy bývám sám, tak nad otázkou přemítám,
jaký můj život smysl má, to je ta velká neznámá.
Někdy se trápím ve smutku pro nepatrnou pohnutku,
jindy se chvěji radostí, ač důvodů je nedosti.
Má nálada je všeliká, však smysl leckdy uniká,
ode dne ke dni procházím, není to dobře, to já vím.
Věřím, že život náš je dar, že jeho koncem není zmar,
že má i smysl jakýsi, že na něm něco závisí.
A tím k otázce dospívám, v čem jeho smysl spočívá,
včera i zítra, také teď, rýsuje se mi odpověď.
Věřím, že Kristus na kříži zemřel, vstal, nyní přihlíží,
je nejen mojí nadějí, leč i těch, kdo jej nechťejí.
Že trpěl sám pro celý svět, že má moc hříchy odpouštět,
uzdravit duši bolavou, připravit cestu dálavou.
Vzkřísit i těla zemdlelá, což nikdo jiný nedělá,
pomocí lásky plamene oživit srdce kamenné.
Že je to pravý Boží syn, poslaný v oběť našich vin.
Že je tím slovem klíčovým, které je cestou – už to vím.

D. Modřanský

(můžete hádat, kdo se pod tímto jménem skrývá)

A ještě jedno foto z vánoční hry

OBSAH 1/2014

Vítejte	2
Pravidelný sborový program	
O čem jednalo staršovstvo	3
Zápis z 742. schůze staršovstva z pondělí 13. 11. 2014	
Blahopřejeme Bráně k dvacátým narozeninám	4
Dívat se na Boha a ne na sebe – to platí i pro rok 2014	5
zkrácené kázání z 31. prosince 2013	
Vánoční hra Největší vánoční překvapení	9
na motivy knihy Barbary Robinsonové	
Braníxobě	13
branický „babinec“	
Návštěva z USA	14
Kniha, které stojí za přečtení	15
John a Stasi Eldredgeovi: Láska a boj – hledání manželství, o němž jste snili (dokončení článku z minulého čísla)	
Výstava Jiřího Čujana	17
Z pera našich členů	18
Ještě jedna fotografie z vánoční hry	18
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XX. ročník, číslo 1/leden 2014

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jarmila Čierná, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz

Fotografie z vánoční hry (na obálce i uvnitř časopisu): Klára Mazná

